

ДЕСИСЛАВА ЛАЗАРОВА
ВЪЛШЕБНОТО ДЪРВО

chitanka.info

Има едни такива необикновени деца, дето все им се случват разни необикновени неща, но най-необикновените ми познати са Тик и Так.

Тик и Так не са родени както всички останали деца един след друг, така че Тик да вика на Так: „Батко“!, а Так да вика на Тик: „Ей, малкия!“

Тик и Так са близнаци. Още преди да се родят, те знаели как ще ги нарекат, защото докато били в корема на мама, чували непрекъснатото тик-так-тик-так! На стотиците часовници, които изпълвали техния дом.

Това може да ви се види чудно, обаче не е, за щото майката на Тик и Так е часовникарка и живее в старинната часовникова кула, която се издига на най-видно място в центъра на града, а огромният часовник на върха ѝ тържествено отброява всеки кръгъл час.

— Бим-бам! Бим-бам! Бим-бам!

Тик и Так са много щастливи, че не са ги нарекли Бим и Бам. Това са имена за камбани, а не за момчета, нали така?

Тази година пролетта дойде много рано. Още през март слънцето напече и подмами Тик и Так навън. Навън обаче беше площадът, по площада и съседните улици цял ден фучаха коли, а момчетата бяха още твърде малки, за да пазят сами от тях. И тогава майка им реши да ги прати на гости при леля им Ема. Леля им Ема не обичаше града, затова си живееше на село.

Когато Тик и Так пристигнаха, приближаваше Великден. Двете момчета зачакаха с нетърпение четвъртъка, когато щяха да боядисват великденските яйца. Вече няколко дни те отбираха най-едрите яйца от полозите на кокошките и ги подреждаха в малка кошница, постлана със слама.

И ето че най-сетне Тик и Так получиха по една престилка и бяха определени за главни майстори-боядисвачи. Момчетата се трудиха в кухнята цял час и когато вдигнаха глави, престилките им бяха станали по-пъстри от самите яйца. Освен това носът на Тик беше син, а носът на Так аленееше.

Леля Ема много хареса работата им и обеща, че всяка година ще ги вика да ѝ боядисват великденските яйца.

На Великден Тик и Так си устроиха истинска битка с яйцата. Най-якото яйце, биячът, който спечели всички двубои, беше червен, на

сини и жълти ивици. Тик и Так решиха да си го вземат в града, за да се похвалят на своите приятели, обаче леля Ема каза:

— Не знаете ли, че според обичая биячът трябва да се зарови някъде на двора, за да бъде плодородна годината.

Тик и Так не бяха чували за това, но идеята им хареса. Те бяха виждали как леля им сади разни неща и решиха да постъпят по същия начин с бияча. Изкопаха малка дупка в единия край на овощната градина, положиха яйцето вътре, заровиха го, отъпкаха отгоре пръстта, а сетне, кой знае за що, поляха мястото с вода.

Леля Ема нямаше време да се занимава с тях и не забеляза, че всеки ден Тик и Так поливат бияча. Те самите не се замисляха защо го правят — нали бяха видели, че всяко посадено нещо се полива. Минаха няколко дни и Тик попита Так:

— Как мислиш, какво ще порасне от нашия бияч?

Тик се опули:

— Трябва ли да порасне не що?

— Ами тогава защо го поливаме?

— Да бе, защо го поливаме? — замисли се Так и очите му станаха кръгли. — Ама че сме глупаци!

Обаче още същата вечер на мястото, където заровиха бияча, започна да никне нещо. Пръв го откри Тик и бързо повика Так. Надвесени над странното стръкче, направиха таен съвет и след като се посъветваха, решиха да продължат с поливането.

След няколко дни растението стигна до коленете им. То си имаше тънко червено стъбло, а листенцата му бяха сини и жълти. Подухнеше ли вятър, те се разлюляваха и наоколо се разнасяше звън на камбанки.

После стъблото започна да се втвърдява и към края на втората седмица в двора на леля Ема растеше най-чудното дръвче, което Тик и Так бяха виждали.

Не, още по-чудно, защото те дори не биха могли да си измислят такова дръвче.

Момчетата много се страхуваха да не би да се случи нещо с него. Макар че овощната градина си имаше ограда, козите на леля Ема често отваряха с брада вратата и се вмъкваха вътре. Ето защо Тик и Так винаги държаха под око своето чудно растение, а нощем се будеха в най-сладкия си сън, за да проверят дали всичко е наред.

Не след дълго между сините и жълти листа на дръвчето започнаха да се появяват — познайте какво... Не, не цветове. Появиха се... яйца!

Това бяха най-прекрасно изписаните яйца на света. Те грееха във всички възможни и невъзможни цветове. Имаше и няколко, които изглеждаха съвсем бели, обаче котката на леля Ема направо мъркаше от удоволствие, докато ги гледаше и затова момчетата решиха, че котката вижда някакви котешки цветове, които човешкото око не може да различи.

Тик и Так вече се канеха да съберат яйцата от дръвчето, когато се случи най-голямото чудо.

Рано една сутрин те се събудиха от странен шум в градината. Бързо отвориха прозореца и изскочиха навън.

Докато тичаха към дръвчето, децата видяха как прекрасните пъстри яйца се разпукват със звън и от тях излитат истински вълшебни птици — с дълги яркосини и златни опашки, с алени и зелени гушки и блестящи кристални коронки на главите. Толкова много и толкова красиви птици, както е само в приказките. Те се събраха в ято, направиха няколко кръга над градината на леля Ема и отлетяха към слънцето, което изгря в този миг.

Тик и Так гледаха, и гледаха, и гледаха, загубили ума и дума. Накрая Тик каза:

— Никой няма да ми повярва, ако го разкажа.

— Ами тогава, като порасна, ще напиша една приказка за тези яйца — реши Так. — На приказките и без това никой не вярва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.